

[Úvodní Stránka](#) > ... > [Obrátit Se Na Soud](#) > [Kde A jak](#) > [Právo Kterého Státu Se Použije?](#) > France

Právo kterého státu se použije?

 Francie

Obsah zajišťuje

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Zdroje platných norem

1.1 Vnitrostátní normy

Mezinárodní právo soukromé není předmětem žádné zvláštní kodifikace nebo právních předpisů. Většina zásad a kolizních norem vyplývá z judikatury s výjimkou několika málo z nich, které je třeba hledat v některých zákonech, zejména v občanském zákoníku, a to v závislosti na předmětné materii.

Obsah jednotlivých zákonů je k dispozici online:

<https://www.legifrance.gouv.fr>

1.2 Vícestranné mezinárodní úmluvy

Francie je vázána 24 úmluvami přijatými pod záštitou Haagské konference o mezinárodním právu soukromém. Seznam příslušných úmluv je k dispozici na internetových stránkách této konference.

<https://www.hcch.net/fr/states/hcch-members/details1/?sid=39>

Francie je rovněž stranou dalších mnohostranných úmluv, zejména těch, které obsahují hmotněprávní pravidla, jako je například Vídeňská úmluva o smlouvách o mezinárodní koupi zboží z roku 1980.

Všechny úmluvy, kterých je Francie smluvní stranou, jsou uvedeny v databázi smluv a dohod, kterou vede Ministerstvo pro Evropu a zahraniční věci: <https://basedoc.diplomatie.gouv.fr/exl-php/cadcgp.php>

1.3 Hlavní dvoustranné úmluvy

Francie uzavřela celou řadu dvojstranných úmluv, z nichž některé obsahují kolizní normy. Tyto úmluvy lze rovněž vyhledat ve výše uvedené databázi.

2 Uplatňování kolizních norem

2.1 Povinnost soudce uplatnit kolizní normy z vlastní iniciativy

Procesní postavení kolizní normy se liší podle toho, zda strany mají možnost svobodné volby práva bez ohledu na zdroj příslušné kolizní normy (vnitrostátní právo, evropské nařízení, mezinárodní úmluva).

Pokud se spor týká záležitosti, v níž si strany mohou svá práva svobodně volit, tj. zejména v majetkových věcech (smlouvy, občanskoprávní odpovědnost, věcná práva atd.), není soudce povinen použít kolizní normy z úřední povinnosti, pokud se žádná ze stran nedovolává použití cizího práva. Má pouze možnost tak učinit, pokud strany sporu neuzavřely dohodu o rozhodném právu ve prospěch francouzského práva. Je tudíž na stranách sporu, aby požádaly o uplatnění kolizní normy.

Pokud se však spor týká záležitosti, v níž strany nemají možnost svobodné volby práva, zejména v nemajetkových záležitostech (osobní stav), je soudce povinen uplatnit kolizní normu z úřední povinnosti.

2.2 Zpětný odkaz

Judikatura již dlouhou dobu připouští zásadu zpětného odkazu, ať již se jedná o zpětný odkaz prvního stupně (odkaz na francouzské právo, které se tedy má dále používat), nebo zpětný odkaz druhého stupně (odkaz na právo třetí země, která připouští svou příslušnost).

Judikatura tak pravidelně využívala zpětný a odkaz, pokud jej nevyklučovalo evropské právo nebo příslušná mezinárodní úmluva, v záležitostech osobního stavu a v záležitostech formální platnosti právních aktů, zejména pokud šlo o manželství a o závěť. Pokud jde o dědictví, má judikatura v současné době tendenci omezovat používání zpětného a odkazu pouze na případy, kdy to umožňuje zajistit jednotu dědictvého práva uplatněním jediného zákona na veškerý movitý majetek a na veškerý nemovitý majetek.

Na druhou stranu judikatura vždy vylučovala používání zpětného odkazu ve věcech, u nichž mají strany svobodu volby rozhodného práva, jako jsou vlastnické vztahy v manželství a smlouvy.

2.3 Změna kolizního kritéria

Změna kolizních kritérií je definována jako vývoj kolizní normy v průběhu času z důvodu přemístění hraničního určovatele v prostoru. Problémem je tedy zjistit, za jakých podmínek lze uplatnit nové právo namísto toho, které vyplývalo z původní situace.

Může nastat případ, kdy samotná kolizní norma stanoví podmínky uplatnění hraničního určovatele, který je v ní uveden, v čase. Například kolizní norma stanovená v článkách 311-14 občanského zákoníku, který se týká určení vztahu rodič-dítě, sama definuje podmínky uplatnění svého hraničního určovatele v čase, neboť stanoví, že osobní právo matky je nutno posuzovat v den narození dítěte.

Kromě tohoto příkladu jsou řešení uvedena v judikatuře, která má zpravidla tendenci vycházet ze zásad přechodných ustanovení francouzského práva, tj. okamžité uplatnění nového zákona na budoucí důsledky již vzniklých situací na jedné straně a zákaz retroaktivity nového zákona při posuzování vzniku nebo zániku právního vztahu na straně druhé.

V případě manželství se tak nový zákon okamžitě vztahuje na důsledky uzavření manželství, jakož i na jeho zrušení. Na druhou stranu podmínky týkající se vzniku manželství jsou i nadále upraveny právem, které bylo rozhodné v den jeho uzavření.

Věcná práva k movitému majetku se zase okamžitě řídí právem nové situace dotčeného majetku. Toto řešení se vztahuje i na veškeré smluvní záruky vzniklé v zahraničí. V důsledku toho nebudou mít tyto záruky ve Francii žádný účinek v případě, že daný majetek byl později přemístěn do Francie, protože v rozhodné době neodpovídaly vzorům francouzského práva. Tak se například nelze ve Francii dovolávat doložky výhrady zřízené v Německu ve prospěch německého věřitele ohledně majetku nacházejícího se v Německu, který byl však později přemístěn do Francie, a to z toho důvodu, že se jedná o rozvazovací doložku, kterou v dané době francouzský zákon zakazoval.

2.4 Výjimky z obvyklého uplatňování kolizních norem

- Bezprostřední použití francouzského či cizího imperativního ustanovení

Francouzští soudci pravděpodobně bezprostředně uplatní hmotněprávní ustanovení francouzského, jakož i cizího práva bez použití kolizní metody, jestliže lze mít za to, že představují imperativní ustanovení. Francouzské právo neobsahuje žádnou definici pojmu imperativní ustanovení. To, jestli se o takové ustanovení jedná, tedy rozhoduje soudce případ od případu.

- Výjimka mezinárodního veřejného pořádku

Hmotněprávní ustanovení cizího práva, které je za normálních okolností právem rozhodným v souladu s imperativním ustanovením, lze rovněž zcela nebo zčásti vyloučit v důsledku výjimky mezinárodního veřejného pořádku ve prospěch ustanovení francouzského práva. Jelikož neexistuje přesná definice, z judikatury vyplývá, že

výjimka mezinárodního veřejného pořádku zahrnuje především nejdůležitější nebo základní zásady francouzského práva, jako je důstojnost, lidská svoboda (včetně manželské), jakož i fyzická integrita osob. Dále pak zahrnuje pojem, který více kolísá v čase a prostoru, tj. francouzské závazné legislativní politiky, jejichž vymezení závisí na posouzení soudce *in concreto*.

- Výjimka obcházení zákona

Cizí právo lze vyloučit i v případě, kdy by jeho uplatnění vyplynulo z obcházení zákona, tj. bylo by důsledkem záměrných machinací, jejichž cílem by bylo vytvořit umělou příslušnost tohoto zákona namísto zákona, který by se měl uplatnit za obvyklých okolností. Tyto machinace by mohly spočívat například v úmyslném zmanipulování hraničního určovatele jakožto právní kategorie pro určení rozhodného práva.

- Nemožnost určit obsah cizího rozhodného práva

Francouzské právo lze kromě toho uplatnit rovněž jako dodatečné kritérium, pokud by se ukázalo jako nemožné určit obsah cizího práva, které je rozhodné za obvyklých okolností.

2.5 Zjištění cizího práva

Judikatura se po určitém váhání nyní ustálila na následujícím názoru: je na francouzském soudci, který uzná za rozhodné cizí právo, a to buď z úřední povinnosti, nebo na žádost jedné ze stran, která se ho dovolává, aby s pomocí stran, případně osobně vyhledal jeho obsah. Toto řešení platí obecně bez ohledu na to, zda strany mohou svobodně zvolit, jakým právem se bude jejich vztah řídit, či nikoli.

3 Kolizní pravidla

3.1 Smluvní závazky a právní akty

S výhradou vícestranných nebo dvoustranných dohod použitelných na základě příslušné smlouvy lze původní kolizní normu, kterou v dané věci stanovila judikatura, použít již jen v případě, že by daná smlouva nespádala do rámce působnosti nařízení (ES) č. 593/2008 („Řím I“) ani Římské úmluvy z roku 1980 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, kterou toto nařízení následovalo.

Francouzskou kolizní normu, která je již po dlouhou dobu stanovena judikaturou, představuje právo autonomie. Tato smlouva se proto řídí právem, které si zvolí smluvní strany, případně právem státu, s nímž má objektivně nejužší vazby s ohledem na okolnosti daného případu.

Forma právních úkonů se řídí právem místa jejich učinění s výjimkou případů, kdy se strany, pokud tak mohly učinit, výslovně dohodly, že se podoba tohoto úkonu bude řídit právem, které stanovily jako rozhodné s ohledem na předmět sporu.

3.2 Mimosmluvní závazky

Pro rozhodné skutečnosti, které nastaly dříve, než vstoupilo v platnost nařízení Řím II, je rozhodným právem místo, kde došlo ke škodné události, tj. místo vzniku dané rozhodné skutečnosti nebo dané škody.

3.3 Osobní stav, jeho aspekty související s občanským stavem (jméno, bydliště, způsobilost k právům a právním úkonům)

V souladu s čl. 3 třetím pododstavcem občanského zákoníku se stav a způsobilost fyzické osoby řídí právem státu, jehož je daná osoba státním příslušníkem (osobní právo nebo vnitrostátní právo).

Působnost osobního práva se však omezuje především na otázky týkající se způsobilosti fyzických osob k právním úkonům (nezpůsobilost uzavírat právní úkony).

V zásadě platí, že rozsudky, které zakládají stav osob a jejich způsobilost k právním úkonům, případně se jich týkají, mají ve Francii důsledky bez ohledu na jakékoli prohlášení vykonatelnosti s výjimkou případů, kdy nutně vedou k hmotněprávním prováděcím aktům týkajícím se majetku nebo vymáhání vůči daným osobám.

Bydliště nespadá do oblasti osobního práva vzhledem k tomu, že nespadá pod žádný konkrétní hraniční určovatel. Spadá tedy pod právo rozhodné pro každou jednotlivou instituci, která jej zohledňuje.

Obdobně v případě příjmení, na které se nevztahuje žádná konkrétní kolizní norma, platí, že rodič(e), který (kteří) si přeje (přejí) dát svému dítěti určité příjmení nebo je změnit, se mohou dovolávat osobního práva rozhodného pro tento účel.

A konečně postupy použitelné pro změnu jména se řídí osobním právem dotčené osoby v souladu s čl. 3 třetím pododstavcem občanského zákoníku, jak jej vykládá judikatura.

3.4 Určení vztahu rodič – dítě, včetně osvojení

3.4.1 Určení vztahu rodič – dítě

Podle článku 311-14 občanského zákoníku se určení vztahu rodič-dítě řídí osobním právem matky v den narození dítěte; pokud je matka neznámá, pak osobním právem dítěte.

Článek 311-15 občanského zákoníku však stanoví, že pokud dítě a jeho otec a matka, případně jen jeden z nich, mají obvyklé, společné nebo oddělené bydliště ve Francii, určuje tento faktický stav veškeré důsledky, které z něho vyplývají podle francouzského práva, i kdyby ostatní aktéři vztahu rodič-dítě spadali pod cizí právo.

A konečně v souladu s článkem 311-17 občanského zákoníku je dobrovolné uznání otcovství a mateřství platné, pokud bylo učiněno v souladu buď s osobním právem osoby, která je učinila, nebo s osobním právem dítěte.

Podle ustálené judikatury Kasačního soudu se článek 311-17 vztahuje jak na žalobu na neplatnost, tak na žalobu na napadení uznání rodičovství, které musí být možné jak podle práva toho, kdo žalobu podává, tak podle práva dítěte.

3.4.2 Osvojení

V souladu s článkem 370-3 občanského zákoníku se na podmínky osvojení vztahují vnitrostátní právní předpisy osvojitele, případně u osvojení oběma manželi zákon upravující důsledky jejich svazku. Osvojení však nelze provést, pokud je zakazuje vnitrostátní právo kteréhokoli z manželů.

Osvojení nezletilého cizího státního příslušníka nelze provést, pokud jeho osobní právo tuto instituci zakazuje, s výjimkou případu, kdy je tato nezletilá osoba narozena ve Francii a má zde i své obvyklé bydliště.

Bez ohledu na rozhodné právo vyžaduje osvojení souhlas zákonného zástupce dítěte. Tento souhlas musí být svobodný, musí být poskytnut bez jakékoli náhrady, musí být proveden po narození dítěte a osoba, která ho poskytuje, musí být informována o důsledcích osvojení, a to zejména v případě, že se tento souhlas týká úplného osvojení, a toho, že toto osvojení má charakter úplného a nezrušitelného přerušení dříve existujících vztahů rodič-dítě.

Podle článku 370-4 občanského zákoníku má osvojení provedené ve Francii účinky dle francouzského práva.

Článek 370-5 uvádí, že osvojení, které je řádně provedeno v zahraničí, má ve Francii účinky úplného osvojení, pokud úplně a nezrušitelně přeruší dříve existující vztah rodič-dítě. V opačném případě má důsledky jako prosté osvojení. Lze jej změnit na úplné osvojení, pokud byl poskytnut nezbytný výslovný souhlas předmětných osob, které byly o situaci plně informovány.

3.5 Manželství, nesezdané soužití, registrované partnerství, rozvod, rozluka, vyživovací povinnost

3.5.1 Manželství

Kolizní normy jsou stanoveny v člancích 202-1 a 202-2 občanského zákoníku (kodifikace a úprava judikatury).

Podle čl. 202-1 prvního pododstavce se okolnosti a podmínky požadované pro uzavření manželství řídí u každého z manželů jeho osobním právem. Bez ohledu na rozhodné osobní právo však manželství vyžaduje souhlas obou manželů za podmínek stanovených francouzským právem v člancích 120 a 180 občanského zákoníku.

Ve druhém pododstavci se dále stanoví, že dvě osoby stejného pohlaví mohou uzavřít manželství, pokud to alespoň jedné z nich umožňuje buď její osobní právo nebo právo státu, na jehož území má bydliště nebo místo pobytu. Kasační soud měl možnost v rozsudku ze dne 28. ledna 2015 potvrdit, že tento druhý pododstavec článku 202-1 občanského zákoníku by měl být vykládán tak, že si vyhrazuje doplňkové uplatnění francouzského práva z titulu výjimky mezinárodního veřejného pořádku. Pokud tedy cizí právo, které je obvykle rozhodné jako osobní právo jednoho z manželů, zakazuje sňatky mezi osobami stejného pohlaví, musí být částečně vyloučeno v rozsahu, v němž je v rozporu s konkrétní francouzskou legislativní politikou (viz výše, pokud jde o výjimku mezinárodního veřejného pořádku).

Použití těchto ustanovení se však ukázalo jako citlivé v případech, že je Francie vázána dvojstrannou dohodou s cizím státem (případ Alžírsko, Kambodži, Kosova, Laosu, Makedonie, Maroka, Černé Hory, Polska, Srbska, Slovinska a Tuniska), jejíž ustanovení odkazují v otázce manželství za účelem posouzení hmotných podmínek nezbytných pro uzavření manželství pouze na osobní právo manžela, které však manželství mezi osobami stejného pohlaví zakazuje. Právní postavení těchto osob však bylo od té doby upřesněno rozsudkem Kasačního soudu ze dne 28. ledna 2015 (odvolání č. 13-50.059), který vyloučil použití marockého práva, jež bylo ve francouzsko-marocké dohodě označeno jako rozhodné v souladu s článkem 4 uvedené dohody, který stanoví, že právo jednoho z obou států určených v této dohodě může být soudy druhého státu vyloučeno v případě, že je zjevně neslučitelné s veřejným pořádkem, což v tomto případě platí, neboť alespoň u jednoho z manželů osobní právo nebo právo státu, na jehož území má tento manžel bydliště nebo místo pobytu, umožňuje manželství osob téhož pohlaví.

Podle článku 202-1 občanského zákoníku se forma manželství řídí právem místa, kde je manželství uzavřeno.

A konečně, pokud jde o čistě osobní důsledky manželství, podle judikatury je právem, které je za obvyklých okolností rozhodné, právo společné státní příslušnosti obou manželů, případně právo společného obvyklého bydliště manželů, případně francouzské právo místa soudu. Majetkové důsledky se řídí právem rozhodným pro majetkové poměry v manželství nebo pro dědictví.

3.5.2 Nesezdané soužití a registrované partnerství

Na nesezdané soužití se nevztahuje žádná zvláštní kolizní norma vzhledem k tomu, že podle francouzského práva vztahy mezi osobami žijícím v nesezdaném soužití nespádají do žádné zvláštní právní kategorie, ale představují skutkový stav. Proto se řídí obecným závazkovým právem. Rozhodným právem tedy bude právo, které se v závislosti na daném sporu a právní povaze vztahu mezi nesezdanými partnery vztahuje na mimosmluvní odpovědnost, na majetek nebo na dědictví.

Naproti tomu registrovaná partnerství podléhají zvláštní kolizní normě stanovené v článku 515-5-1 občanského zákoníku, podle níž podmínky vzniku a důsledky registrovaného partnerství, jakož i příčiny a důsledky jeho ukončení, podléhají podstatným ustanovením státu orgánu, který je zaregistroval.

Nařízení (EU) 2016/1104 ze dne 24. června 2016, které se vztahuje na majetkové důsledky registrovaného partnerství stanoví jako kolizní normu v první řadě právo, které si partneři zvolí (mohou volit mezi právem podle své státní příslušnosti, právem podle místa svého obvyklého pobytu a právem státu, který partnerství zaregistroval), případně právem státu, podle jehož práva registrované partnerství vzniklo. Toto nařízení se použije od 29. ledna 2019.

3.5.3 Rozvod a rozlučka

Kolizní normy jsou normy uvedené v nařízení (EU) č. 1259/2010 „Řím III“, kterým se zavádí posílená spolupráce v oblasti rozhodného práva ve věcech rozvodu a rozluky.

U řízení zahájených před 21. červnem 2012, tj. datem vstupu tohoto nařízení v platnost, byla kolizní normou norma stanovená v souladu s článkem 309 občanského zákoníku, podle kterého se rozvod řídil francouzským právem, pokud oba manželé měli ke dni zahájení řízení společné francouzské občanství, případně měli společné či oddělené bydliště ve Francii, případně se manželé nacházeli ve Francii, případně měli oba manželé francouzskou státní příslušnost a pokud nebylo uznáno jako rozhodné žádné jiné cizí právo a francouzské soudy byly příslušné o rozvodu rozhodnout.

Rodičovská zodpovědnost

Kolizní norma je stanovena v článku 15 a násl. Haagské úmluvy ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí.

Mimo veškeré postupy a zásahy soudního nebo správního orgánu se přiznání nebo zánik rodičovské zodpovědnosti ze zákona, jakož i výkon této rodičovské zodpovědnosti řídí právem státu obvyklého bydliště dítěte.

Pokud je dožádán francouzský orgán, použije v zásadě francouzské právo. Může však výjimečně použít nebo přihlídnout k právu jiného státu, k němuž má daná situace podstatný vztah.

3.5.4 Vyživovací povinnost

Podle článku 15 nařízení č. 4/2009 o vyživovacích povinnostech se právo rozhodné pro tyto otázky určuje v souladu s Haagským protokolem ze dne 23. listopadu 2007 o mezinárodním vymáhání výživného na děti a dalších druhů vyživovacích povinností vyplývajících z rodinných vztahů. Je uplatňována zásada práva státu místa obvyklého pobytu oprávněného, ale strany si mohou na základě společné dohody v již zahájeném řízení zvolit právo místa soudu nebo některé z následujících práv:

a) právo státu, jehož státní příslušnost má jedna ze stran v okamžiku této volby;

b) právo státu obvyklého pobytu jedné ze stran v okamžiku této volby;

c) právo, které si strany zvolí jako rozhodné pro své majetkové vztahy nebo právo skutečně uplatňované na tyto vztahy;

d) právo, které si strany zvolí jako rozhodné pro svůj rozvod nebo rozluky nebo právo skutečně uplatňované na tento rozvod nebo rozluky.

3.6 Majetkové poměry v manželství

Kolizní normy uvedené v Haagské úmluvě ze dne 14. března 1978 o rozhodném právu pro majetkové poměry v manželství se vztahují na manžele, kteří uzavřeli sňatek počínaje 1. zářím 1992, spolu s prováděcími pravidly zvláště stanovenými v článcích 1397-2 až 1397-5 občanského zákoníku.

Vzhledem k tomu, že tato úmluva neupravuje otázku rozhodného práva, řídí se tato otázka i nadále zásadami stanovenými francouzskou judikaturou v této oblasti. Rozhodné právo podle této úmluvy tak upravuje složení majetku manželů, jejich vzájemná práva, povinnosti a pravomoci v průběhu manželství, jakož i zrušení této úpravy majetkových poměrů a její likvidaci po ukončení manželství.

Francouzské kolizní normy se vztahují na manžele, kteří uzavřeli sňatek před 1. zářím 1992. Stanoví, že úprava majetkových poměrů v manželství bez ohledu na to, zda o její formě byla uzavřena smlouva, či nikoli, se řídí právem, které si manželé při vstupu do manželství určili, a to buď výslovně nebo implicitně, ale s jistotou.

Manželé, kteří uzavřou manželství nebo určí právo rozhodné pro úpravu svých majetkových poměrů v manželství po 29. lednu 2019, budou spadat do působnosti [nařízení \(EU\) 2016/1103 ze dne 24. června 2016, provádějícího posílenou spolupráci v oblasti příslušnosti, rozhodného práva a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech majetkových poměrů v manželství](#)

Pokud strany neprovedou výslovnou nebo implicitní volbu, bude třeba zjistit, jaká byla jejich vůle na základě prosté domněnky, jako je například domněnka práva jejich prvního společného bydliště.

3.7 Závěti a dědictví

Na dědická řízení zahájená počínaje 17. srpnem 2015 se vztahují ustanovení nařízení (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012. Článek 21 tohoto nařízení označuje jako rozhodné právo pro dědění jako celek právo státu, ve kterém měl zůstavitel svůj obvyklý pobyt v době smrti.

Dědická řízení zahájená před 17. srpnem 2015 se i nadále řídí francouzskými kolizními normami. Ty tvoří dualistický systém, který dělí mezinárodní dědictví téže osoby mezi movitou pozůstalost na straně jedné a jednu,

případně více nemovitých pozůstalostí na straně druhé.

Dědění movitého majetku, pod které spadá majetek hmotný i nehmotný, se řídí právem posledního bydliště zůstavitele.

Dědění nemovitého majetku se řídí právem státu, v němž se nemovitost nachází, francouzské soudy však na ně mohou uplatnit i právo francouzské na základě zpětného odkazu v případě, že to umožňuje zajistit jednotu dědického práva uplatněním stejného práva na movitý i nemovitý majetek (viz výše).

Rozhodné právo pro dědictví *ab intestato*, určené v souladu s výše uvedenými kolizními normami, upravuje také hmotné podmínky a účinky dědění ze závěti nebo na základě dědické smlouvy. Formální požadavky závětí se však řídí Haagskou úmluvou ze dne 5. října 1961, jejíž ustanovení jsou použitelná od 19. listopadu 1967.

Francie je navíc vázána Washingtonskou úmluvou ze dne 26. září 1973, která je v platnosti od 1. prosince 1994 a podle níž každá závěť vyhotovená ve formě, která je v ní stanovena, musí být uznána jako formálně platná ve všech státech, které jsou stranami této úmluvy.

3.8 Věcná práva

Podle čl. 3 druhého pododstavce občanského zákoníku se nemovitosti a veškerá věcná práva, která s nimi souvisejí, řídí právem státu, ve kterém se nacházejí.

3.9 Insolvence

Mimo oblast působnosti nařízení (EU) č. 1346/2000 a (EU) č. 2015/848 judikatura vždy připouštěla možnost zahájit kolektivní úpadkové řízení proti dlužníkovi ve Francii, pokud tam má své sídlo nebo některou ze svých provozoven. Totéž platí pro francouzské věřitele na základě výsady soudní příslušnosti podle článku 14 občanského zákoníku.

Rozhodným právem pro řízení zahájené ve Francii musí být právo francouzské, které upravuje podmínky zahájení řízení, jeho průběh, jakož i jeho účinky, zejména vymahatelnost zajištění. Právo uplatnit svůj nárok mají všichni věřitelé včetně těch, jejichž bydliště se nachází mimo Francii. Takto zahájené řízení ve Francii se v zásadě týká veškerého majetku dlužníka včetně toho, který se nachází v zahraničí; samozřejmě za předpokladu, že francouzská rozhodnutí jsou uznávána i v zahraničí.

A konečně platí, že kolektivní řízení zahájené v zahraničí bude mít účinky ve Francii, pokud zde dosud nebylo zahájeno žádné řízení a prostřednictvím prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí přijatých v zahraničí.

■ Poslední aktualizace: 18/12/2020

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.